

Si el meu ja es tant formos Senyor, si i moro
Ab la pau vostra i dintre del ull vostre
i Que mes ens poden da en un altra vida?

Persó estich tant gelos dels ulls, i el vostre
I el cos que m' heu donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort

i Ab quins altres sentits me farien veure
Aquet cel blau demunt de les muntanyes
i el mar ^{que m'assemblla} i el sol que ~~pot~~ ^{hi} brilli?
Donneu en aquets sentits la eterna pau
i no voldria altre cel que aquest cel blau.

Aquell que a cap moment li digués atívat
Sino al mateix que li digués la mort
Jo no l'entench, Senyor; jo que voldria
deturar a tants moments de cada dia
per fets eterns ^à dintre ^{del} meu cor....

i O es que aquest fa etern es ja la mort?

Ues llavors la vida i que seria?

i D'ora no mes l'ombra del temps que passa
i la il·lusió del lluny i del aprop

